

Van de Redactie.

Maar een fielt is Bos dan toch wel echt. Hij monstert arme visschers voor een wrak, hij, die zelf hun gelijke is geweest, arm, elendig als die stakkerds en die nog hun gelijke is in beschaving.

Geef zoo'n visscher geld, macht daardoor, en hij wordt een tyran, een schurk. Waren niet de Revolutie-beulen... Ho, ho! We gaan den verkeerden kant uit. Dat heeft men van die strekkings-stukken: 't is geraden precies daár te eindigen met zijn gevolgtrekkingen, waar de schrijver wil dat men ophouden zal met denken.

Tegenover die kapitalisten, staan de visschers. Hunner is de liefde van Heijermans en die liefde heeft zich in het spel der zee alweder hoog-heerlijk geopenbaard in kracht. Een krachtmensch toont zich deze auteur, waar hij waargenomen heeft met liefde. Vandaar zijn invloed op het publiek, dat volkomen komt onder den indruk van al die mooie tooneeltjes, die Heijermansche *Intérieurs* van visschershutten, waarin met overweldigend realisme zijn geteekend de arme visschers-weduwe Kniertje, met eerbied altijd nog maar voor den Reeder, den vertegenwoordiger voor haar van Macht; Geert, de gewezen matroos bij de Marine, die heeft „gezeten”, omdat hij een superieur durfde slaan, nadat die zijn meisje had beleedigd; Barend, de arme, bange jongen, maar alléén bang voor de zee, gedwongen om mede te gaan varen, huilend als een angstig dier, wanneer hij wordt gehaald door de politie; de diaconie-mannetjes, al die vrouwen en meisjes... scherp geteekend allen en zoo prachtig uitgebeeld door het beste gezelschap, dat stukken als die van Heijermans kan vertolken. Het is een genot geweest, dat zien vertoonen van dit „spel der zee”.

III.

Groote dagen van Henri Dekking, is ook gekomen, in dit seizoen, en is ook al een „succes” geweest.

Wij kunnen niet veel voelen voor het toneelstuk, maar wel voor het groote talent van den schrijver, voor de humoristische caricatuur. Hij is niet scherp, niet fijn, niet

geestig. Maar, in het grove, is hij werkelijk humorist, een geboren kluchtspelschrijver, zouden we zeggen, indien het genre niet zoo geminacht werd, ofschoon de klucht haast alleen nog bij het groote publiek in eere is. Men gaat immers naar den schouwburg voor zijn genoegen. Niet om „akelig” te worden gemaakt!! Laat er dus iemand komen — eindelijk weêr eens een landgenoot — die ons kan doen schateren. Nu, Henri Dekking kan het. Maar een aardig stuk in elkaar zetten kan hij nog niet. Hij zal 't leeren.

HENRI DEKING
(PHOTO C. LEIJENAAR.)

Zeker! We hopen dat hij bij het leeren der techniek zijn oorspronkelijken aanleg zal mogen behouden.

Grof is de klucht, niet plat — o, heelemaal nergens! Enkel maar grof. Garstman, de rijk geworden aannemer, die een monument wil oprichten voor den overleden stadgenoot, den duisteren dichter Jan Adolf Beerends J. Azn., is een *Humoristisch-Album* figuur: grappig, zeker! maar grof bewerkt. Van Welderen, de reiziger voor een Haagsche firma, die alles levert voor feesten: eerewagens, insig-